

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Litterae Regis Francorvm ad Dominum Papam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

LITTERÆ REGIS FRANCORVM
ad Dominum Papam.

Epist. 63.

Sacrosanctissimo Patri & Domino Innocentio Dei gratia Supremo Pontifici Philippus eadem gratia Francorum Rex salutem & tam debitam quam devotam in Christo reverentiam. Miramur plurimum ex eo quod vos Regem Ottonem, qui, sicut vestra novit paternitas, minus legitime electus est, tam per nuntios quam per Legatos vestros modis omnibus in Imperatorem nitimini promovere; præsertim cum ipse & omne genus suum regno Francorum manifesti semper extiterint inimici. Præterea mirandum est quod cum pluries nobis per litteras vestras mandaveritis quod vos & honorem nostrum necnon & regni nostri proficuum plurimum affecteris, vos hominem & ejus sequaces nobis & regno nostro inimicos super caput nostrum nitimini imponere & in imperium promoveere, quamvis regnum Franciæ id erga sanctitatem vestram vel Ecclesiam Romanam unquam meruerit. Veritatem vestra noleat sanctitas quod hujusmodi promotio, quam non considerata ratione intenditis facere, non tantum in injuriam regni Francorum, verum etiam in omnium Regum catholicorum ignominiam noscitur redundare. Præterea gravamina quæ vos nobis irrogastis æquanimiter sustinimus; ista vero quæ ad detrimentum honoris nostri & regni nostri exheredationem manifestè imminere videmus, nullatenus poterimus. Quod si in hujusmodi proposito vestro volueritis perseverare, nos ad id competens consilium pro loco & tempore curabimus adhibere. Insuper multoties vobis mandavimus & adhuc mandamus quod si forte de Rege Philippo timeris ne aliquid contra Romanam Ecclesiam velit in posterum machinari si ipsum in Imperatorem contigerit promoveri, sciatis quod nos de nobis & de ipso & pro ipso vobis competentem cautionem super istis parati sumus præstare. Quod si nostro consilio super iis nollet acquiescere, auxilium nostrum & consilium eidem Philippo penitus denegaremus, immo potius ei nocuentum infereremus. Super prædictis autem carissimo consanguineo nostro Marchioni Montisferriati ex parte nostra indubitanter creditis.

PHILIPPO ILLUSTRIS REGI
Francorum.

Epist. 64.

Recepimus litteras quas regia nobis serenitas destinavit solitæ benignitatis affectu, & diligenter notavimus quid dilectus filius nobilis vir Marchio Montisferriati ex parte tua nobis proposuit viva voce. Miramur autem non modicum & turbamur quod unquam de nobis regia serenitas cogitavit quod super caput ejus & regni Francorum vellemus imponere hominem inimicum, cum quantumcunque carissimum in Christo filium nostrum illustrem Regem Ottonem in Romano Imperatorem electum in Domino diligamus, quantumcunque ad exaltationem intendamus imperij, plus tamen circa nostræ vigeat dilectionis affectus & incrementum regni Francorum ardentius affectemus, maxime te regnante, quem scimus in devotione sedis apostolicæ solidatum, utpote in qua illustris memoria Ludovico Regi Francorum patri tuo hereditario jure velut in regno succedis. Vnde inter ceteros Reges catholicos & Principes Christianos serenitatem tuam prærogativa dilectionis amplectimur, & ad ea quæ honorem tuum & incrementum regni Francorum respiciunt propensius aspiramus; utpote in cujus exaltatione exaltari credimus apostolicam sedem, & in cujus depressione, quod absit, ipsam deprimi crederemus. Quod autem personam nobilem viri Philippi Ducis Sæviæ reprobendam duximus quo ad imperium obtinen-

dum, regalis excellentia non miretur, cum impedimenta eidem obstantia sint quasi omnibus manifesta, & nulla possint tergiversatione celari, videlicet excommunicatio publica, perjurium manifestum, & persecutio divulgata quam progenitores ejus & ipse præsumperunt in apostolicam sedem & alias Ecclesias exercere. Fuit enim &c. in eundem modum ut in ea que scribitur Duci Zaringia usque pervenisse. Ipse quoque Philippus degenerare se credens si minus perperam ageret quam egerant patres ejus & ejus mensuram in malitia non impleteret, in apostolicæ sedis persecutione suæ promotionis primitias exoravit, dum terra illa quam pater ejus & frater occupaverant non contentus, ad aliud patrimonium beati Petri, quod pacificè prædecessores nostri possederant, manus violentas extendit, & Ducem Sæviæ ac Campaniæ scribere se præsumpsit, asserens quod usque ad portas urbis, ita quod in Trans Tyberim etiam, ducatus acceperat potestatem. Vnde propter hoc à prædicto prædecessore nostro post frequentem commotionem fuit excommunicationis sententia innodatus. Qualiter igitur Ecclesiam Romanam defenderet qui in ejus delectatur offensa? Qualiter eam tueretur ab aliis qui à se ipso eam noluit esse tutam? Præterea si Dux ipse, quod absit, imperium obtineret &c. in eundem modum ut Duci Zaringia, usque assumendus. Ceterum regni celsitudinis litteræ continebant quod ne quid contra Romanam Ecclesiam Philippus machinaretur in posterum, de te pariter & de ipso & pro ipso etiam nobis paratus eras compenti cautione cavere. Sed qualiter illius possemus credere cautioni qui eorum tam moribus quam sanguine se exhibet successorem qui cautiones per se ipsos interdum & per Principes suos prædecessoribus nostris aliquando præstitas non servavunt, nisi forte cum opportunitatem non habuere nocendi? Quod autem eidem Regi Ottoni favorem nostrum & apostolicæ sedis gratiam præstitimus & præstamus, ea præcipue factum noveris ratione quod cum duo simul Imperatores esse non possint, & reprobato prædicto Duce Sæviæ, per nos creare tertium non possemus, personam Regis ejusdem ad reprimendam reprobati malitiam nos oportuit approbare, tutius reputantes ante tempus occurrere quam remedium post causam querere vulneratam. In approbatione verò, immo ante approbationem Regis ipsius, tam regni serenitatis quam regni Francorum memores nos noveris extitisse, cum ab eo tam per scripturam suam quam per proprium juramentum sufficientem recepimus cautionem ut super facto tuo consiliis nostris & monitis acquiescat. Præterea cum carissimo in Christo filio nostro Ludovico primogenito tuo, qui in regnum tibi Domino faciente succedet, proximæ affinitatis vinculo sit astrictus, & multis Principibus tam consanguineis quam affinis tuis tum consanguinitate tum affinitate conjunctus existat, promotionem ejus regno Francorum credimus expedire. Nec est de facili præsumendum quod pro carissimo in Christo filio nostro Iohanne Rege Anglorum illustri celsitudini regni aliquando se opponat, cum in suis

Supra epist. 62.

Y Y y y ij

Tom. I.